

[Jane Oksen]

I Fremskridtspartiet har vi ikke lagt os fast på, hvordan børnene skal passes. Vi mener, at personlig frihed må betyde, at man vælger pasningsform, og hvilken pris man ønsker at give for det. Nej, vi skal ikke have udbygget institutionerne. De skal begrænses til et absolut minimum.

I rapporten »Hvem passer vore børn?« regner man med endnu højere ventelistetal, end der har været fremme her. Jeg tror, der er blevet sagt 32.000. Der er vist noget med 63.000 pladser. Jeg har også set, at hvis man skulle afskaffe alle de ventelister, der er, ville det koste omkring 5 mia. kr. Hvor skal vi tage de penge fra? Skal vi forhøje skatterne? Skal det gå ud over de ældre, de syge? Hvem skal egentlig betale for det? Det er der flere der har efterlyst, og det vil jeg også gøre.

Vi har allerede i dag børn og unge på daginstitutioner i et antal af 1/4 million, og de sidste 10 år har vi fået 100.000 flere børn og unge på daginstitutioner, og det selv om vi ved, at børnetallet er faldet. Der er altså sket en total udbygning, så den sociale tilbagegang, man altid råber op om, kan jeg bestemt ikke få øje på. Udgifterne er jo steget tilsvarende, personalet i institutionerne er udvidet. Sådan kunne man faktisk blive ved.

Vi kan bestemt ikke støtte den dagsorden, Fælles Kurs, Socialdemokratiet og SF er gået sammen om. Selv om man siger, at det er en meget blød dagsorden, og at den taler om en handlingsplan, er der overhovedet ikke sat udgifter på. Med den politik, der føres af Fælles Kurs, Socialdemokratiet og SF, ved vi godt, at det handler om flere udgifter til offentlige institutioner, så det vil vi bestemt sige nej til.

Det er ikke rimeligt, som det er blevet sagt, at folk skal kunne fortsætte på bistandshjælp, fordi de ikke kan tage imod et arbejde på grund af manglende børnepasning. Det er vi meget enige i, og vi vil i Fremskridtspartiet fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, der går ud på, at man selvfølgelig ikke skal belaste offentlige institutioner, hvis man ikke er i arbejde. Det må være rimeligt, at de mennesker, der står parat til at gå ud på det arbejdsmarked, som skal klare det hele og redde landet osv., kommer først. Så må de arbejdsløse og bistandsmodtagerne blive hjemme og passe deres børn, indtil de er så heldige at få arbejde. Dagsordenen lyder sådan:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen at sørge for, at arbejdsløse og bistandsmodtagere ikke har krav på offentlig pasning af deres børn.

Regeringen skal erstatte nuværende regler med en 3-dages-regel, så arbejdsløse anses som værende til rådighed for arbejdsmarkedet, såfremt de inden for tre dage opnår pasning af deres børn på institution eller andetsteds.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 44).

Vi har udformet denne dagsorden, fordi vi er klar over, at det er i strid med loven, hvis ikke man er til rådighed for arbejdsmarkedet. Jeg ved, at man bruger denne ordning i nogle kommuner, men vi vil gerne have den lovliggjort, så alle tvinges til at bruge den.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg har svært ved at finde ud af, hvor fru Jane Oksen har sin viden om daginstitutioner fra. Jeg kan tydeligt høre, at hun med stor omhyggelighed har bevæget sig i mange hundrede meters omkreds fra en hvilken som helst daginstitution, der befinder sig i landet.

Det drejer sig specielt om, når hun taler om en ensrettet pædagogik og om at fratage forældrene indflydelse på børns opdragelse osv. Det er skinbarligt sludder. Jeg kunne godt tænke mig at spørge – jeg gider næsten ikke, men vi har tid nok, kan jeg se – fru Jane Oksen, om hun på samme måde er utryg ved den ensartede pædagogik og opdragelse, der foregår i folkeskolen, om det er tilsvarende holdninger, hun har i forbindelse med folkeskolen.

Vi fik et fint eksempel på Fremskridtspartiets helt uansvarlige holdning til de problemer, der findes i vores samfund. De forestiller sig i ramme alvor, foreslår det oven i købet, at når man én gang er kontanthjælpsmodtager med et barn, så skal man blive ved med at være kontanthjælpsmodtager med et barn. Det er helt utroligt, når vi ved, at der er masser af menne-